

Там, де колись цвіли квітки,
Стирчать з землі сухі кістки.

Де діти бавились в хатах,
Там причаївся біль і страх.

Де землю краяв срібний плуг,
Там оре смерть по Сян і Буг.

Там оре смерть, страшний ратай,
Їй все одно — зима чи май.

Їй все одно — дитя, старець,
Де ступить крок — там гріб і мрець.

Де ступить крок, де ступить два —
Валиться дім, горить трава,

Йдуть з димом стоги і хати —
Що можем ми? І я, і ти?

Що може серце? совість що?
Тепер їх людям нінащо.

Тепер чуття — це глум і сміх,
Любов — недуга, правда — гріх.

А соність? Це бліде дитя
Спиняло свободу життя,

Спиняло творчий наш розгін, —
Прокипи цій совісті, проклін!

Прокдін тим ЛЮДЯМ, що до зір
Летіли, долі вперекір,

Що снили сон про ідеал, —
Змете їх вал, дев'ятий вал.

Дев'ятий вал... Позір, позір!
Гряде з Апокаліпси звір.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990 . Цикл «Поезії 1914–1920 років»](#);